

Van de Maaskant

Gelukkig zijn ze weer achter de rug, al die feestdagen en we kunnen ons weer rustig wijden aan ons dagelijks werk. Niet dat we zo'n hekel aan feesten zouden hebben. Integendeel, eerlijk gezegd houden we wel van een pretje. Doch telkens weer ergeren we ons in stilte aan alle onoprechtheid en huichelachtigheid, die speciaal in de periode van de voorbije feestdagen werd gedemonstreerd. Hoe veel mensen b.v. zouden zichzelf geloven, wanneer ze de ander een gelukkig nieuwjaar toewensen? Het is bij hen een gewoonte zonder meer, omdat het zo behoort. En Kerstmis, vrede op aarde en in de mensen een welbehagen? Intussen knielen Engelse soldaten met de stengun op de rug voor het stalletje in Bethlehem, vallen honderden en duizenden in de imperialistische strijd om de vette brokken van moeder aarde.

Ook Rotterdam heeft zijn steentje aan deze grote leugen bijgedragen. Bij de jaarwisseling is het gebruik, dat de hoogste autoriteiten, benevens genodigden, in het raadhuis bijeen komen, waar dan de burgemeester een nabeschouwing en een toekomstbeeld geeft van de ontwikkeling van de haven. Dit jaar was er wel de bijeenkomst; doch de rede werd gehouden door de heer Brautigam, havencommissaris van de Scheepvaartver. „Zuid“, welke heer Brautigam bij deze gelegenheid werd onderscheiden met de hoogste onderscheiding der gemeente Rotterdam en volgens de pers werd hij bij deze hulding van harte toegejuicht door de werkers van de haven.

Brautigam, ex-gesalarieerde van de Transportarbeidersbond van het N.V.V., „voorvechter“ van de havenarbeiders, werd als beloning (?) eertijds reeds benoemd tot havencommissaris der Scheepvaartver. „Zuid“, een instelling, bij alle havenarbeiders berucht als het uitbuitingsinstrument der Rotterdamse havenbaronnen. Nu werd hij weer be-

loond voor al zijn werk en inspanning met de erepenning der gemeente Rotterdam en gehuldigd door „de werkers uit de haven“, die echter niet de bootwerkers waren, doch meer de „werkers“ uit de kringen van bovengenoemde scheepvaartvereniging. Buziau heeft het al eens gezegd: „Hier klopt iets niet“.

Wij schreven al eerder over een actie, welke in de eerste maanden van het afgelopen jaar gevoerd werd door de arbeiders werkzaam bij de N.V. Havenherstel.

Aan onze Postabonnés

Wij willen Januari zetten in het teken van de propaganda voor ons blad „Spartacus“. Gedurende 4 weken ontvangt u, in plaats van een exemplaar er twee. Wij laten het aan u over, dat tweede nummer aan hem of haar te geven, die u er het meest geschikt voor vindt. Helpt allen mee, „Spartacus“ daar te brengen, waar het zijn propagandistisch werk kan doen.

RED. SPARTACUS.

Vervolg van pag. 1

lijk, want daar hangt van af, of het leven hen nog iets meer kan bieden dan alleen maar arbeidskracht te zijn), de regering onderdrukt met alle middelen van geweld elk verzet tegen de door haar ingestelde ordening.

In het conflict bij de maalfabrieken heeft zij het 5 maanden lang laten gaan. Niet veel ruchtbaarheid er aan geven, was haar devies en ondertussen proberen de erkende vakbonden, samen met de christelijke en katholieke kerken, de stakende arbeiders om te praten. Dat is maar gedeeltelijk gelukt, want de stakers hadden de morele en financiële steun van vele arbeiders, zodat ze niet door honger tot onderwerping gedreven werden. Maar welke pogingen ook in het werk zijn gesteld, om tot een einde van dit conflict te komen, ze moesten alle falen, want boven alles staat het principe der nieuwe ordening, dat de arbeidskracht door de daarvoor ingestelde overheidsinstanties „verkocht“ wordt, en dat de arbeider van zijn vermeend recht, dat zelf te kunnen, afstand moet doen.

Naar hetzelfde principe is bij de Tilburgse staking gehandeld. De arbeiders gingen weer aan het werk en namen er genoegen mee, dat hun oververdiende in een pot werd gestort, die ze wel mogen beheren, maar waar ze niet aan mogen komen. Het principe is ook hier gehandhaafd, de overheid zal later wel beslissen, waarheen de pot verhuist. In de bouwvakken staat het conflict van begin aan scherp. Hier is het bukken, of anders „politieone actie“.

De regering wil blijkbaar ieder verzet in de kiem smoren; de bouwbedrijven liggen door het gehele land heen verspreid. Als daarin de strijd gaat ontbranden, zou het kunnen gebeuren dat het ware karakter er van voor alle arbeiders duidelijk zou worden. Dat het niet meer gaat om prestatietoelagen of zwart loon maar om de principiële kwestie wie de zeggingschap heeft over de verkoop van de arbeidskracht: De arbeiders zelf, of de regering, door middel van de „Stichting van den Arbeid“.

VECHTEN VOOR HET MENSZIJN.

Nog zien de arbeiders dit niet, ze zijn alleen maar verbaasd, dat men hen zelf, of hun directe vertegenwoordigers uit het bedrijf niet te woord wil staan. Zij zijn nog iets meer dan zuivere arbeidskracht, ze voelen in zich nog een zekere menselijke waardigheid, waaraan ze koppig vasthouden. De stakers bij de maalfabrieken in Amsterdam bewijzen ons dat. Maar ze zullen meer moeten doen, dan alleen maar koppig zijn. Ze moeten begrijpen waarom het werkelijk gaat en dat ze voor hun menszijn moeten vechten. Zijn ze zover gekomen, dan wordt een nieuwe bladzijde in de geschiedenis van de arbeidersbeweging geschreven. Met de oude vormen van strijd en organisatie wordt gebroken en nieuwe doeleinden van strijd komen naar voren. De strijd om de menswording van het proletariaat begint, juist dan bewust gevoerd te worden, als aan de dragers van de arbeidskracht elke menselijke waardigheid wordt ontnomen.

Door het College van Rijksbemiddelaars was toenmaals n.l. bepaald, dat de werkgevers mochten overgaan tot het uitkeren van een gratificatie van 2% van het jaarloon. Onder de druk van de omstandigheden en de persie van hun arbeiders waren verschillende werkgevers reeds tot betaling van deze gratificatie overgegaan. De directie van N.V. Havenherstel weigerde echter op het verschillende malen herhaalde verzoek van hun arbeiders in te gaan. Een proteststaking van een halve dag was daarop het antwoord en toen ook dit nog geen indruk op de directie bleek te maken, volgde een langzaam-aan-actie. Deze actie werd blijkbaar tot in de perfectie uitgevoerd, althans zeer spoedig werden de arbeiders in vergadering bijeen geroepen, waar van de zijde van de directie het voorstel werd gedaan voorlopig de actie op te schorten, waartegenover zij zich verplichtte direct overleg te zullen plegen met de betreffende autoriteiten in Den Haag, om dan de dag daarop volgend met meer concrete voorstellen te kunnen komen. Aldus geschiedde en de volgende dag werd bekend gemaakt, dat de gratificatie dadelijk zou worden uitbetaald tot een bedrag van f 30.—. Op een vraag, wanneer dan het resterende bedrag groot f 22.— zou volgen, werd geantwoord: „Natuurlijk met de Kerstdagen“. Na wederom gepleegd overleg met de eigen kern werd besloten op deze voorwaarden in te gaan en dus de actie te beëindigen.

De Kerstdagen kwamen in zicht en prompt volgde van de directie de mededeling, dat het resterende bedrag van f 22.— niet zo worden uitbetaald. Zonder verder commentaar en de arbeiders hadden daarmede maar genoegen te nemen. Vanzelfsprekend namen die er geen genoegen mee en kwamen, onder leiding van de kern, bijeen. Alvorens tot verdere actie over te gaan meende men eerst de juridische zijde van de zaak belicht te willen hebben en stelde men zich met een advocaat in verbinding, na de daartoe benodigde gelden eerst onderling bijeen te hebben gebracht. Deze oordeelde de zaak voor de arbeiders zeer gunstig en adviseerde de directie in kort geding te verplichten tot uitbetaling. Men gaf dus opdracht aan de advocaat aldus te handelen, die zich echter tevoren nog met de directie van Havenherstel in verbinding stelde, haar er op wijzende, dat de zaak der arbeiders zeer gunstig stond en diens gevolgde de kosten belangrijk hoger zouden worden. De directie haalde, wat men noemt, bakzeil en de arbeiders kregen aldus door bemiddeling van de advocaat alsnog hun uitkering van het restant uitbetaald.

„SPARTACUS OP DE VESUVIUS“

Vijfde verantwoording over Dec. '47

Vaste bijdrage: J. L. f 0.50; S. H. f 0.50; J. V. f 1.—; J. de G. f 1.—; J. de G. f 2.50; H. G. L. f 10.— S. D. M. f 1.— B. N. f 2.50; J. H. f 2.— J. V. f 10.—; N. A. f 2.50. Allen te A'dam. J. H. B. te Z. f 1.—; A. F. te B. f 1.— Th. M. te B. f 7.50; P. K.—M. te B. f 5.—; S. O.—M. te B. f 7.50; B. B. te Z. f 2.—. Totaal f 57.50.

Verder droegen bij: Fl. de R. te R. f 1.—; J. B. te A. f 1.—; Kl. P. te A. f 1.50; Lezers uit Jordaan f 2.50; B. S. te H. f 1.—; van S. te A. f 0.50; H. S. te D. f 2.50; B. W. te A. f 2.50; J. v. D. f 2.50; H. J. S. te A. f 5.—; Mw. R. te B. f 12.50; L. C. te A. f 2.50; M. H. te V. f 0.15; F. v. S. te S-G. f 1.—. Totaal f 36.15.

Door middel van de Uitgeverij „De Vlam“ werd ontvangen in December 1947: J. C. t. V. te A. f 0.50; R. V. te A. f 0.50; Mw. M. H.—L. te V. f 0.50; L. te R. f 1.—; L. te W. f 0.50; S. M. te A. f 2.—; A. P. te H. f 2.—; E. B. te B. f 3.50; S. te R. f 0.50; B. te A. f 0.45; J. C. G. te A. f 1.—; D. K. te A. f 1.25; J. L. H. te A. f 0.45; A. P. te Z. f 0.90; C. H. te A. f 0.90; C. H. te A. f 0.60; S. te E. f 0.45; L. G. V. te N. f 4.—. Aan kleinere giften f 7.33. Totaal f 28.33.

Vorige verantwoording f 614.88

Totaal generaal f 736.86

24 JANUARI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No. 4

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

MACHTSVORMING IS NODIG!

meerderheid van de Nederlandse arbeiders niets.

De Nederlandse arbeiders staan in de komende weken en maanden voor de vraag, of zij zich willen neerleggen bij de politiek der regering, die overal het loon der arbeiders wil terugbrengen tot het peil, dat zij volgens haar berekeningen wenselijk acht, of dat zij de strijd er tegen zullen aanbinden. In het eerste geval zal de buikriem nauwer aangetrokken moeten worden, want nu reeds is het loon in doorsnee te laag om er een behoorlijke voeding van te kunnen bekostigen; laat staan om versleten kleding, huisraad enz. te kunnen vernieuwen. Het zal dus een ellendig bestaan worden, waartegen zij toch, zij het dan verlaakt, in verzet moeten komen, willen zij niet wegzinken in de ellende en zo tot een verpauperde slavenklasse worden, tot een gewillig werktuig in de handen van de heersende klasse.

Wij zijn er van overtuigd, dat er arbeiders genoeg zijn, die deze duistere toekomst zien, en die ook bereid zijn de strijd er tegen aan te binden. Van hen, van hen alleen kan de kracht uitgaan, om al die zwakke broeders — wier aantal heus niet zo gering is — mee te sleuren, zij, die zich machteloos voelen, die zonder vertrouwen in eigen kracht zich gemakkelijk neerleggen bij de beloften, waarmee de regering hen tevreden wil stellen. Dat deze zwakkeren door de strijdwillende arbeiders mee omhoog getrokken moeten worden, dat allen tezamen één gesloten strijdfront moeten vormen, wil de weerstand der arbeiders tegen het offensief der regering kans op succes hebben, staat vast. Het is de eerste voorwaarde die moet worden vervuld, alleen de gehele klasse kan de strijd winnen.

— o —

Tot op dit ogenblik heeft de regering nog alle troeven in de hand. Zij beheerst de levensmiddelen-distributie en kan daardoor elke dag een verpletterende druk uitoefenen, om van de andere machtsmiddelen, die zij door haar politieke heerschappij in de strijd kan wer-

pen, nog niet eens te spreken. Daarbij komt, dat de vakorganisaties in het regeeringsapparaat zijn opgenomen, en alles doen, om de strijdwil der arbeiders te breken. Wel is waar komen daardoor de krachtsverhoudingen zuiverder te staan. Zelfs de hardnekkigste vakbondsmen zal moeten erkennen dat de arbeiders nu principieel de vakbonden buiten hun strijd moeten houden. Maar we mogen toch daarbij ook niet over het hoofd zien, dat het organisatorische apparaat der vakbonden ook een grote activiteit kan ontwikkelen, die gericht is op de beïnvloeding der „zwakke broeders“, om zo het front der arbeiders te breken.

De E.V.C. is niet toegelaten tot het georganiseerde overleg. Al deed ze nog zo haar best, om tot fusie met het N.V.V. te komen, om langs die weg, naast de andere vakorganisaties plaats te kunnen nemen in de „Stichting van den Arbeid“, het mocht niet baten. De reden voor het niet aanvaarden van haar „goede diensten“ zijn, (naar het ons schijnt), in haar nauwe verbondenheid met de politiek der C.P.N. te vinden. In geheel West-Europa, en dus ook in Nederland, worden op gezag van Amerika en met de Russische politiek verbonden com. partijen uit de functies van staat en overheid geweerd. Daarom werd ook de E.V.C. niet tot de regeringsfuncties en de Stichting van den Arbeid toegelaten.

Dit feit brengt zowel de C.P. als de E.V.C. in de oppositie, met het gevolg, dat ze de strijdwil der arbeiders stimuleren. Beide organisaties hebben een ver verspreide en tamelijk grote invloed en zij zouden een grote steun voor de strijd der arbeiders kunnen zijn, ware het niet, dat zij juist de strijd der arbeiders willen gebruiken om hun eigen machtsposities te verbeteren. De strijd der arbeiders onder hun leiding wordt ondergeschikt gemaakt aan hun machtspolitiek en dat betekent tegelijk strijd voeren aan de zijde van, Rusland tegen de Amerikaanse politiek. Maar daarvoor voelt de

De E.V.C. kan dus het gesloten klassefront niet verwerkelijken. Trouwens, hoe duidelijk het ook is, dat ze de acties der arbeiders ondersteunt, — financieel, naar mate het de geldmiddelen toelaten, en propagandistisch door pers en sprekers, — haar voorlichting in de strijd en haar tactiek is zo achterlijk als het maar kan. De leiding van de E.V.C. kwam toch, zo als ieder normaal mens, zien, dat de arbeiders de machtspositie der regering in de „Stichting van den Arbeid“ moeten breken, wil er ook maar een kans bestaan dat de loon- en arbeidsvoorwaarden dragelijk worden. De beslissende bevoegdheid van de Rijksbemiddelaar, de lonen enz. vast te stellen, en de recht- en machteloosheid der arbeiders tegenover al dit soort instanties, tot de Stichting van den Arbeid toe, dat is het, waarin verandering moet worden gebracht. Hierop moet alle aandacht worden gevestigd, alle krachtsinspanningen en organisaties moeten op dit doel worden gericht, want zo kan een bres worden geslagen in de machtsorganisatie van de heersende klasse, terwijl de arbeiders in deze strijd noodzakelijk hun eigen machtsorganisatie opbouwen.

De bestuurder van het N.V.V. Suurhof, die ook zitting heeft in „De Stichting van den Arbeid“, heeft begrepen welk gevaar hen door deze strijd bedreigt. Hij brengt dit tot uiting als hij in de perspolemie in „Het Parool“ naar aanleiding van de staking bij de meelfabrieken, schrijft: „Een pertinente vraag: Wilt u lonen en arbeidsvoorwaarden voor elke onderneming afzonderlijk laat regelen?“ De Suurhofs begripen maar al te goed, dat het dan gedaan zou zijn met hun macht over de arbeiders, dat deze dan op weg zijn een eigen macht te vormen.

Maar geen woord daarover in de E.V.C. pers en ook niet in die der C.P.N. In plaats daarvan bevordert ze de oude, lameltdige vakstrijd, die geen schijn van kans meer heeft. Dat de arbeiders bij de Holland-Meelfabrieken, of de textielarbeiders in Tilburg en Enschede er nu weer de bouwvakarbeiders, het werk neerleggen of op andere ma-

nier weerstand bieden, is goed. Zij kunnen niet wachten tot de gehele klasse in het strijdperk treedt. Wie hen daarvan zou willen afhouden, zou het werk doen, dat de regering, de „Stichting van den Arbeid“ en de daarin werkende vakbonden maar al te graag zien. De nog werkende arbeiders in de andere bedrijven hebben tot plicht hun stakende kameraden te steunen zoveel ze kunnen en de E.V.C., die daarbij de helpende hand biedt, doet daarmee zeker goed werk. Maar alleen als deze kleinere acties gezien worden als voorposten-gevechten, die de gehele klasse helpen wakker schudden voor de grote algemene strijd, die het bureaucratische machtsapparaat der regering uit zijn functie zet, zijn zij een stap vooruit. Wie daarbij wil helpen, moet de dingen zeggen zoals ze zijn.

Dat doet de E.V.C. niet. Zij bevordert de verkeerde gedachte, dat de arbeiders moeten strijden om de „Stichting van den Arbeid“ te verbeteren en erkenning van hun eisen door de rijksbemiddelaar te verkrijgen. Geen woord over de noodzakelijkheid dat de strijd gericht moet worden tegen deze instellingen en de regering zelf en dat de arbeiders een eigen machtsformatie moeten opbouwen, waarmee zij zelf tegenover de heersende machten kunnen optreden. Ze benut in tegendeel de acties der arbeiders, om te eisen, dat de E.V.C. tot de „Stichting van den Arbeid“ wordt toegelaten, met de belofte, om daar de belangen der arbeiders, — beter dan de Unie-bonden — te behartigen. Als of dit experiment nog nodig zou zijn, om te bewijzen dat ook de E.V.C. leiders als ze eenmaal in het schuitje der regering zitten, niet anders kunnen dan meevaren.

— o —

De waarheid is, dat de vakbonden — de E.V.C. maakt daarop geen uitzondering — de machtsvorming van de arbeidersklasse in de weg staan. Bij de Unie-bonden is dat zonder meer duidelijk, zij staan in het front van de klassevijand. De E.V.C. is in oppositie, maar wie kan zeggen, of ze niet morgen, als de kans geboden wordt, haar plaats gaat innemen in de bureaux der regering? Wel zien ook wij, dat zolang de politiek in de E.V.C.

Vereniging „Spartacus“ Vrienden AMSTERDAM

Bijeenkomst

op Maandag 26 Januari a.s. in „KRAS“ Warmoesstraat Aanvang 8 uur

Onderwerp:

De huidige wereld en onze strijd

Discussie

door de C.P.N. beheerst wordt, daarvoor, om boven-gevoemde reden, niet veel kans is. Zo is het misschien ook te verklaren, dat van haar kant geen weerstand geboden werd, toen in Amsterdam, op aandringen van de stakende arbeiders bij de meelmakende, de kernen van een groot aantal bedrijven bijeen kwamen, om over een gezamenlijke actie te beraadslagen. Uit deze kernvergadering zijn toen voorstellen gedaan, om ook in de toekomst deze weg te bewandelen en daarvoor een blijvend centraal actie comité op te richten. Deze arbeiders deden daarmee een eerste stap in dezelfde richting, die ook de Russische arbeiders reeds in de revolutie van 1905 zijn gegaan, toen ze het centrale Petersburgse arbeiderscomité in het leven riepen, dat in die toenmalige strijd een zo machtige rol heeft gespeeld.

Deze nog aarzeland gedane stap moet overal worden opgevolgd. Het zal de taak zijn van allen, die zich met de klassenstrijd der arbeiders solidariseren, aan de arbeiders duidelijk te maken, dat zo de arbeidersklasse tot eigen machtsvorming kan komen. Tot een machtsvorming, die bij het aaneensluiten van de arbeiders in de bedrijven begint en die wordt voortgezet, als deze leidingen zich plaatselijk en ten slotte over het gehele land tot een front verbinden. Tot het front, dat een strijd van de arbeidersklasse tegen de georganiseerde macht van de heersende klasse pas mogelijk maakt.

De arbeidersklasse wordt door de heersende machten meer en meer naar de afgrond gedreven, ze kan zich alleen verzetten, als ze tot een eigen zelfstandige macht wordt. Om daartoe te komen is het nooit te laat en nooit te vroeg. De strijd, die ook de Nederlandse arbeiders moeten voeren, biedt telkens weer de gelegenheid, maar er is vertrouwen in eigen kracht voor nodig, en moed, en de wil, het zelf te doen.

Wij hebben de lijn doorgetrokken om een beeld te krijgen, een zeer algemeen beeld, van de weg, die de arbeidersklasse heeft af te leggen. Wij weten ook, dat velen nog het geloof ontbreekt, vooral onder de jongeren. Zij, die echter de stappen hebben gevolgd, die de arbeidersklasse reeds heeft ondernomen en die zich de toestand van voor de Russische revolutie herinneren, voor wie zelfs een eigen machtsontplooiing, zoals die toen plaats vond, toekomstmuziek was, die de eigen pogingen van het Duitse proletariaat hebben beleefd, gebeurtenissen, die daarvoor alleen maar door dichters werden bezongen, die het, zij het ook tijdelijk, verbreken der boeien in werkelijkheid hebben aanschouwd, kunnen door de tijdelijke inzinking niet ontmoedigd worden. Want tegen de verwachting in, zelfs van hen, die de leiding toeviel in deze worsteling, heeft het Russische proletariaat het Czarisme vergruizeld en evenals in de Duitse en andere revolutionaire worstelingen, een bewijs van zijn kunnen geleverd.

Hoe komt het, dat wij nu over bedrijfsbezetting als werkelijkheden kunnen spreken en over arbeidersraden? De arbeidersklasse heeft ze ons laten zien. Wij zouden geen klassenstrijders zijn, geen communisten, als wij er niet verder onze conclusies uit trokken.

Wij zouden nutteloos zijn voor de strijd, als wij

VERDELEN HEERSEN

De Indonesische politiek is weer een fase verder gekomen in haar ontwikkeling. De regering van de republiek heeft de voorstellen van de Commissie van Drie aanvaard. De order „Staakt het Vuren“ zal binnenkort opnieuw worden afgekondigd. Nederland en Republiekse vertegenwoordigers hebben de wapenstilstandvoorwaarden ondertekend. Vermoedelijk zal het verdrag op 31 Januari in werking treden.

Deze ondertekening is een nieuwe nederlaag voor de Republiek Indonesia. Allereerst blijft Nederland praktisch in het bezit van en de macht uitoefenen in de gebieden, die het tijdens de politieke actie aan de republiek heeft ontfutseld of die het, zoals het eiland Madoera, tijdens de onderhandelingen nog onder zijn militaire en burgerlijke macht wist te krijgen. Maar bovendien heeft de republiekse regering de betekenis van het z.g. Malinowerk van Van Mook en consorten moeten erkennen. Zij heeft zich voorheen steeds aangediend als de uitdrukking van het streven van de nationale beweging van Indonesie Merdeka (Vrij Indonesie), voor geheel het eilandennet. Nu heeft zij in overeenstemming met het Malinoplan de positie officieel moeten aanvaarden een van de deelstaten der Verenigde Staten van Indonesie te zijn. Maar meer; vast staat dat Nederland het oppergezag in al deze gebieden blijft uitoefenen tot het tijdstip, vermoedelijk tegen 1 Januari 1949, dat de z.g. democratische Indonesische staat op federatieve grondslag is gevormd, zij het dan, dat het Indische bewind, dat Nederland zal uitoefenen door middel van een Collegiaal orgaan, waarin behalve van Mook, oud-minister Neher en van Vredenburg zitting zullen hebben, een pre-federale regering van Indonesiërs naast zich vindt, benoemd door van Mook.

Maar zelfs daarmee is de maat niet vol. Wanneer straks de nieuwe Verenigde staten van Indonesie zullen zijn gevormd, dan zullen zij zonder meer, deel uitmaken van de Nederlands-Indonesische Unie, met aan het hoofd het huis van Oranje, dat wil zeggen, de Nederlandse vorst of vorstin. Die Unie beschikt over eigen organen en zij behartigt de gemeenschappelijke belangen van beide staten, Nederland en Indonesie. Genoemd worden, de buitenlandse betrekkingen, de defensie, de financiën en de economische en culturele aangelegenheden. Van een werkelijk staatkundig vrij Indonesie zal dus geen sprake zijn. Voor heren als Beel, Kruls en van Mook werkelijk een succes. Voor hen die menen, dat voor mannen van de Partij van den Arbeid, als Drees, Vorrink en Schermerhorn nog andere maatstaven moeten worden aangelegd als eerstgenoemden, is het werkelijk besamend.

Zolang de Indonesische nationale vrijheidsbeweging sterk beheerst werd door de sociale bewegingen van de massa, waren de Sjahirs en Schermerhorns uitstekend geknipt om te onderhandelen op de basis van een algemene Republiek Indonesia, die tenminste het gezag zou uitoefenen (en dat was in Lingadjadi erkend) over de gehele, alles beheersende, eilanden Java en Sumatra, mits de inoonesische beweging maar een halt wilde roepen aan hen, die als werkers zelf het gezag wilden gaan uitoefenen en uitoefenden over de bedrijven en cultuurs. Naarmate de Nederlandse militaire krachten sterker werden, door het zenden van Nederlandse geüniformeerde proletariërs, en de Sjahirs en andere intellectuelen bereid waren zich van die sociale bewegingen los te maken, is het oude bekende middel van „verdeel en heers“ door van Mook weer toegepast en begon het werk in Malino, het uit de grond stampen van deelstaten en hele of half autonome gebieden. Op welke wijze dit doel vaak werd bevorderd, leert men uit het optreden van de Nederlandse militairen op Zuid-Celebes enz. Laten wij verder maar niet spreken over de vraag, of de bevolkingen van die gebieden, waar de feodale vorsten het initiatief namen tot de onderminning van de nationale beweging, „gehoord“ werden.

Meten en wegen. Ondertussen is het toch niet geheel juist zonder meer te spreken van een nederlaag van de Republiek en een overwinning van Nederland. Wij zijn historisch-materialisten. Wij weten, dat zich de maatschappelijke ontwikkeling in tegenstellingen voltrekt. Maar onze inzichten behoeden ons er niet voor, om ons dood te staren op een enkele tegenstelling, of op een bepaalde nederlaag of overwinning. En zeker aan het Indonesische probleem, zitten veel meer kanten, dan die van een koloniaal uitbuitend land en een naar vrijheid strevend koloniaal gebied. Nederland en Indonesie zijn beide deel van de wereld en beide positie in die wereld, waarin enkele grote machten pogen de totale heerschappij te verkrijgen, wat macht betreft van zeer ondergeschikte betekenis. Wereldmacht is het beheersen van de grond en zijn rijkdommen en alle productiemiddelen. De Amerikaanse belangen zijn dus op alles, ook op Indonesie gericht. Er liggen in het eilandennet groter mogelijkheden, dan die door Nederland tot dusverre zijn benut. Olie en rubber, tin en ertsen zijn voor Amerika van de allergrootste betekenis. Strategische punten als Indonesie mogen door dit Amerika ook niet worden veronachtzaamd. Denken wij nog even aan de Japanse doorbraak via Singapore in Java en..... om bij het heden te blijven, aan

de Russische pogingen, om via Iran en zelfs Kasjmir naar de Indische Oceaan uit te breken.

Maar belangrijker dan dit alles is nog, dat Indonesia aan Amerika grote mogelijkheden biedt tot industrialisatie. Afzet van machines, installaties, spoorrails enz. Industrialisatie onder Amerikaanse leiding zou betekenen het scheppen van een omvangrijk Indonesisch proletariaat, met zijn behoeften. Ook de proletariserende van zulk een bevolking stelt eisen. Een arbeider moet aan minimale eisen voldoen en dat brengt mede een zekere verhoging van zijn levensstandaard. Men kan, om het eens sterk uit te drukken, een wilde niet als industrie-arbeider tewerk stellen. Zelfs een zekere kennis, ook schoolse kennis, is daarvoor vereist. Dat betekent dus, dat een land, dat geïndustrialiseerd wordt, ook stijging van behoeften ondervindt en dus import nodig heeft. En zo staat het dus met Indonesie.

Vermoedelijk genoot Nederland in zoverre de steun van Amerika, dat het er mede instemde, dat de sociale beweging daar de kop moest worden ingedrukt. Wellicht is het feit, dat Nederland van de miljarden van het Marshallplan zo een meevallend aandeel kreeg in vergelijking tot de andere bedeelde, wel voor een belangrijk deel te zoeken in een door Amerika verlangd gelijk op marcheren op het Indonesische terrein.

Dus, bij het meten van de krachten, is dit element niet te verwaarlozen.

Nederland heeft steeds in zijn koloniale politiek een dankbaar gebruik gemaakt van de mogelijkheid, om de, hun eigen onderhorigen uitbuitende feodale vorsten, in zijn regim te betrekken. De mogelijkheid van verdeel en heers-methode, die nu de laatste jaren weer is gevolgd, was voor een zeer groot deel ook weer gebaseerd op de belangen van die vorsten. Eeuwen lang zijn dezen, nadat hun eigen macht was gebroken, bevredigd met een aandeel in de uitbuiting van de miljoenen-massa's. Het kon niet anders, of zij moesten in het algemeen bezorgd zijn voor de nieuwe vrijheidsbeweging en zeker voor de daarmee gepaard gaande sociale bewegingen. Uit de aard van de zaak waren zij behoudend en bereid de oude Nederlandse machthebbers te steunen. In zoverre hebben zij belangrijke diensten aan de van Mooks bewezen.

Echter zelfs in de gebieden die Nederland nu beheerst, zal Djokja in brede lagen van de bevolking in de toekomst nog steunpunten voor haar politiek vinden. De komende wijzigingen in het bewind, gepaard gaande met verkiezingen enz. over vragen als „eigen deelstaat“, „bestuur“ en „Indonesisch nationalisme“, zullen zeker perspectieven voor de Republiek bieden.

Dat alles wordt voor de republiekse krachten te belangrijker, naarmate zij de aanvankelijke stuwkracht voor zichzelf, de sociale bewegingen van

onderen op, is gaan uitschakelen en deze vermoedelijk, althans voorlopig een einde hebben gevonden. Ook dat moet bij het meten en wegen inberekend worden.

Wij spraken reeds over de feodale vorsten. Zij hebben hun plicht wederom gedaan. Maar intussen staat vast, dat hun tijd voorbij is. Hun orde past slecht in de komende industrialisatie. Hun betekenis is dus tanende. De intelligentia daarentegen, voornamelijk republikeinen, zal echter bij die industrialisatie onmisbaar en zeer belangrijk zijn. Dit geeft de republiek dan ook de waarborg voor de toekomst, dat haar positie nog belangrijke perspectieven heeft.

Industrialisatie, dat betekent een omvangrijker en meer geschoold proletariaat. Een jong proletariaat, dat sterker dan de nationale onderdrukking, de klasse-uitbuiting zal ondervinden. Want, het zal geen vergelijkingen meer maken met het verleden, waaraan het ontgroeit is. Het zal moderne behoeften leren kennen. Het zal de Indonesische intelligentia als medeuitbuiters als mede-profiteurs leren kennen. Het zal de strijd tegen het kapitalisme bewuster gaan voeren.

Lijden en strijden.

Het Indonesische proletariaat zal in fabrieken en bedrijven samen worden gebracht. In hoog-ontwikkelde moderne bedrijven zal het bij duizenden aan de lopende band en onder de scherpst gerationaliseerde arbeidsmethoden, onder een moordende hitte, het moderne klasseleed te dragen krijgen, losgeslagen van de oude maatschappelijke verhoudingen. Maar leed en strijd zullen ook in deze nieuwe modern-kapitalistische gebieden nauw met elkaar verbonden zijn. Strijddorganisaties zullen groeien. De binding met de staat en binding met de uitbuiters zullen bij dezen, mogelijk minder kansen krijgen, dan in het oude Europa. Bij het meten en wegen van de krachten in Indonesie mogen we dit niet vergeten. Er gaat daar straks een nieuwe grote klasse van onze lotgenoten groeien. De strijd tegen het kapitalisme zullen wij tezamen over het hele wereldronde voeren en we zullen moeten werken aan de internationale solidariteit van alle werkers.

Velen eersten zullen de laatsten zijn

Bij het aanzetten van de radio hoorden wij de naam van Rosa Luxemburg, en meteen was onze aandacht gespannen.

Brieven werden voorgelezen, brieven, die Rosa wisselde vanuit de gevangenis met Kautsky en zijn vrouw Louise. Hoe treffend werden zij voorgedragen. Even gaat een trilling door je lichaam. Hoe durven zij Karl en Rosa te herdenken als je weet, op welke wijze en onder welk regim zij vermoord werden. Maar de radio gaat verder en opnieuw beleef je de strijd uit die jaren. Hoe duidelijk komt in haar brieven tot uiting, dat strijd geen leeg begrip voor haar is.

Hoe trekt zij lessen uit de ervaringen. Met welk een overtuiging maakt zij de grote theoreticus Kautsky de noodzaak van massa-actie duidelijk.

Hoe vooruitziend is haar blik, als zij schrijft, dat in de revolutie de strijdorganen geboren worden, om tegen de krachten, die in zo'n periode ontstaan, weerstand te kunnen bieden.

„De laatsten zullen de eersten zijn“ zegt Rosa tegen Kautsky, „en vele eersten zullen de laatsten zijn.“

Zou de VARA, de arbeidersomroep, deze uitspraak van Rosa Luxemburg begrepen hebben? Wij betwijfelen het.

De klasse gin de strijd

niet onderzochten, wat de oorzaak van het stoken en het verdere falen der revolutie was, als wij maar door gingen op de oude manier, van voor 1917.

Wij hebben de lijn der ontwikkeling doorgetrokken, de ontwikkeling van die organen, die bleken wapens te zijn, waarmee het proletariaat machtsveroverde en waarbij het ons liet zien, welke organen zijn verdere machtsontplooiing tegenhiel en het weer terugvoerden in knechtschap. Dit waren o.m. de tegenpolen der bedrijfsorganisaties, de vakverenigingen. Maar wij hebben ook gezien, dat waar de theorie stakte, de theorie, die zonder meer leert, dat grond en productiemiddelen aan de gemeenschap moeten worden gebracht, maar daarbij vergat te bedenken, dat dit op een economisch grondslag moest plaats vinden, die tegenovergesteld is aan de grondslag van de kapitalistische productie, de verkoop der arbeidskracht.

En hier komen wij aan de verdere opmerking en vraag, die ons de briefschrijver stelt, waar hij zegt:

„Ofschoon het mij en vele anderen moeilijk valt het zich voor te stellen, het schijnt mogelijk te zijn, dat de arbeiders en de technici de bedrijven dan zelf beheersen en dat er goed gewerkt en goed geproduceerd wordt. Maar hoe dan verder?“

Wij hebben gezien, hoe reeds nu in en door de strijd een nieuw plichtsbefes ontstaat en een nieuwe moraal. Doch bij het in bezit nemen der bedrijven komt de arbeider ook anders tegenover het product te staan. Zijn recht op het bedrijf, dat zich verschaft door de in bezitname, betekent nu zijn recht op het product. In verreweg de meeste bedrijven maakt hij slechts een deel-product slechts één product bv. schoenen of elektrische lampen enz. Hieruit volgt, dat de producten aan andere bedrijven moeten worden doorgegeven; dat is de grondslag van de associatie. Een product niet alleen verbruiksartikel, dat in één of ander zicht een menselijke behoefte bevredigt, het is

ook het resultaat van arbeid. En als zodanig komt de arbeider in de fabriek tegenover zijn product te staan. De noodzaak, de producten door te geven, dwingt hem ook te zien als een hoeveelheid menselijke arbeid te beschouwen. Zoals onder het kapitalisme de producten de fabriek met een prijs verlaten, de geldnaam van zijn waarde, verlaten de producten der geassocieerde bedrijven de fabriek met het kenmerk der hoeveelheid arbeid, die ze bevatten. Worden ze doorgegeven naar een ander bedrijf, dan nemen ze weer meer arbeid op, transport en opslag, alles verhoogt de hoeveelheid arbeid. Ook de scholen, die nodig zijn om arbeiders en technici te kweken, de verpleging van zieken en ouden, alles wat wel consumeert, wel nuttige arbeid verricht, maar niet produceert, voegt arbeid toe aan het product. Ieder bedrijf, hetzij het is een producerende fabriek of een universiteit, een school of een laboratorium, geeft op hoe lang gearbeid wordt, door middel van zijn bedrijfsorganisatie, opdat de samenleving wete, hoe hoog de prijs moet zijn in arbeidsuren uitgedrukt.

Hier is de grondslag niet de verkoop der arbeidskracht, maar de arbeid zelf, de arbeid gemeten aan zijn duur, dat is de tijd. De arbeid niet voor de winst, maar tot bevrediging der behoeften van de gemeenschap.

Oproep van de internationale Federatie van Bedrijfskernen

De I.F.B.K. bestaat thans ongeveer een half jaar en heeft zich reeds in verschillende bedrijven in Nederland gevestigd. In het jaar 1948 hoopt zij zich dermate uit te breiden, dat haar ideeën bij de werkers meer bekend zullen worden. Is er een conflict ergens in Nederland, de I.F.B.K. zal zich dadelijk beijveren, om het strijdende proletariaat de helpende hand te bieden. In de eerste plaats stelt zij steeds haar apparaat ter beschikking om de werkers in andere bedrijven over de bijzonderheden van de conflicten in te lichten. Voorts is zij te allen tijden bereid om steunlijsten, die door de strijdende arbeiders zelf worden uitgegeven, in het land uit te zetten.

Haar plaatselijke comités bejveren

P. en P. (Peters en Principes)

De kapitalisten der zogenaamde westerse democratiën hebben met de Russische staatsbureaucratie gemeen, dat zij beide hun bevoorrechte positie danken aan de uitbuiting der arbeiders, gebaseerd op de verkoop der arbeidskracht. Men kan dus van het westerse kapitaal en zijn woordvoerders niet verwachten, dat zij principiële aanvallen doen op wat zichzelf noemt de „Sovjet-Unie“; het moet zich beperken tot schampere opmerkingen over de nieuwe millionairs, waarvan het Handelsblad er onlangs in Moskou dertig zou hebben geteld.

Doch zelfs deze steken onder water, die zoveel willen zeggen als, „hou jullie nou gauw je mond over communisme, het is bij jullie niet veel anders dan hier“ moeten de broeders der Russische bureaucratie onbeantwoord laten. Natuurlijk. Zij zouden op z'n best kunnen tegenwerpen, dat het Handelsblad zich bij het tellen had vergist. Niet, dat wij ze niet in staat achten tot zulk een „polemie“. Maar onder hun volgelingen zouden er kunnen zijn, voor wie het hetzelfde was, of er nu achtentwintig of dertig zouden zijn, die namelijk koppig — en arbeiders kunnen koppig zijn, dat zie je wel aan de staking bij het maalbedrijf — aan de mening vasthielden van „millionairs zijn millionairs“ een gezegde dat strikt logisch genomen niets zeggend, maar voor een arbeider zeer veel-zeggend is. Of wel, men zou er over kunnen twisten, of ze nu acht of tien ton bezaten. Doch zelfs dit onnozele getwist, zou er toe kunnen leiden dat het in Rusland herstelde erfrecht in het geding werd gebracht en dan kwam je toch weer bij principiële dingen terecht.

Om Stalins will' geen principes, geen principiële kwesties! In al hun onnozeelheid zouden de volgelingen kunnen opmerken „waar het erfrecht hersteld is,

zich om verband te leggen tussen de revolutionnaire arbeiders van al de bedrijven in hun plaats. Gemeenschappelijk zullen deze de middelen beramen om de strijd van het proletariaat op de beste manier te kunnen dienen. Breekt er een conflict in hun plaats uit, dan zullen zij zich direct met de door de arbeiders zelf gekozen leiding in verbinding stellen, om tezamen met deze leiding er bekendheid aan te geven en uitbreiding van dit conflict te bewerkstelligen. Vallen er slachtoffers! De I.F.B.K. stelt haar in oprichting zijnde Solidariteitsfonds ter beschikking. Komen op andere wijzen revolutionnaire kameraden in moeilijkheden, dan zal de I.F.B.K. helpen met alle middelen waarover zij beschikt of gaat beschikken.

Het is dan ook daarom, dat wij een beroep doen op alle werkers en niet-werkers en in het bijzonder tot de lezers van dit blad, om ons op de een of andere manier te steunen.

In de grote plaatsen komen de propagandisten van de I.F.B.K. U zoveel mogelijk bezoeken om een beroep op uw hulp te doen. In de kleine plaatsen hopen wij op schriftelijk bericht van U. Bedenk U vast

Aan onze Postabonnés

Hierbij gaat het tweede propagandanummer van „Spartacus“. Zorgt U ervoor, dat het z'n weg vindt naar de juiste vrouw of man? En doet U er zelf een hartig woordje bij? Wij weten uit ondervinding, dat zo iets wonderen doet! Veel succes. RED. SPARTACUS.

daar valt weer wat te erven.“ Niet op ingaan dus.

Maar als er in een of ander obscur blaadje uit het donkere zuiden de grootste onzin over Rusland wordt gezegd, dan zijn ze er als de kippen bij. Daar wijden ze er lang en breed over uit om te bewijzen hoe er over de „Sovjet-Unie“ gelasterd wordt.

Zo ook het geval Peters, de fantast, die waarschijnlijk, om, wegens z'n eigen gedrag gedurende de bezetting, buiten schot te blijven, verhalen over zijn verblijf in Russische concentratie-kampen heeft opgehangen.

De pers had reeds vastgesteld, dat de man een fantast was, die nooit in Rusland was geweest. Dat is koren op de molen van „De Waarheid“, die er artikelen aan wijdt en nog eens vet gedrukt vermeldt, dat er weer een anti-communistische rel in duigen is gevallen.

op welke wijze U ons het best kunt helpen.

De mogelijkheden van hulp zijn de volgende:

1. Lid te worden van de I.F.B.K. — de contributie bedraagt 1 pCt. van uw inkomen;

2. Abonnén te worden van ons blad „De Vrije Arbeider“ — 10 cent per nummer;

3. Begunstiger van de I.F.B.K. te worden. Stuurt al of niet regelmatig een postwissel naar L. v. d. Jagt, v. Beuningstraat 90 I, Amsterdam;

4. Bedrijfs correspondent van de I.F.B.K. te worden. U zendt regelmatig uw mededelingen over acties en spanningen en toestanden in uw bedrijf of in andere bedrijven aan J. de la Fosse Sr., v. Beuningstraat 57 III.

Mocht U reeds direct kunnen besluiten ons uw hulp te geven, meldt ons dit aan het redactie-adres J. de la Fosse, v. Beuningstraat 57 III.

Uit het Dollarparadijs

Aan „The Western Socialist“, een blad voor wetenschappelijk Socialisme in Amerika, ontleen we het volgende!

„Het vorig jaar werden 16500 gedode of stervende arbeiders uit hun fabrieken en werkplaatsen weggedragen. Ongeveer 2000.000 werden gewond en van dezen werden 100.000 dusdanig verminkt, dat zij nooit meer in staat zullen zijn, hun gewone werk te doen.

Velen van deze laatste categorie zullen van nu aan gedwongen worden lichtere arbeid te verrichten, maar tegen een loon, ver beneden dat, wat zij eertijds verdienden.

Waarom is het ongevallen cijfer in dit land zo hoog? Geen enkel ander land is technisch zo goed uitgerust in alle opzichten. Er is hier geen gebrek aan wetenschappelijke kennis en mechanische toepassing van alle voorzorgsmaatregelen, om ongevallen tot een minimum te beperken. Inderdaad, sommige autoriteiten staan er op, dat de middelen aanwezig moeten zijn, die practisch ieder ongeval, zowel als iedere ziekte, die het gevolg zou kunnen zijn van het werken in een bepaalde industrie, kunnen helpen voorkomen.

Waarom gaat dan de ontstellende toel die de arbeiders met hun ledenmaten om hun leven aan de arbeid moeten betalen, jaar na jaar door? Erger nog, waarom wordt het percentage ongevallen van jaar tot jaar hoger? Het totale aantal ongevallen steeg het vorige jaar (1946) met 2 pCt. in vergelijking met 1945.

De voornaamste oorzaak voor het stijgende aantal ongevallen in de industrie kan in een woord uitgedrukt worden: winst. Het kost geld, behoorlijke veiligheidsapparaten aan te brengen. De ondernemers menen, dat hun productiekosten daardoor verhoogd en diensgevolge hun winst er door verminderd wordt. Daarom saboteren zij de wetten en voorschriften, zoveel zij kunnen. En de arbeiders worden daar het slachtoffer van.

31 JANUARI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No. 5

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Zelfstandige arbeidersstrijd

De regering voert strijd tegen de zwarte lonen, bij de bouwvakarbeiders, de landarbeiders, ja feitelijk overal, waar de ondernemers, om aan bekwaam personeel te komen, meer betaald hadden, dan wettelijk was toegestaan. Natuurlijk was dit feit reeds lang aan de overheid bekend en er waren ook gevoelige geldstraffen aan ondernemers opgelegd, die de vastgestelde grens hadden overschreden. Maar tot een algemene actie van de regering was het niet gekomen. Sinds een paar maanden is dit meer of min lijdelijk toezien veranderd in een doelbewust optreden, waarbij langs ambtelijke weg aan de ondernemers werd medegedeeld, dat van nu af streng zou worden opgetreden.

In de bouwvakken heeft dit reeds tot een conflict geleid dat op het ogenblik nog hangende is, maar waarbij de bouwarbeiders, naar het zich laat aanzien, een loonsverlaging van 20—30 pct. te slikken krijgen. Het spreekt vanzelf, dat vele kleine en grote bedrijven zullen volgen. Onjuist is ook, dat het offensief der regering alleen tegen de zogenaamde zwarte lonen gaat. Om de lust tot werken aan te wakkeren, of, om in de officiële termen te blijven, „de productie op te voeren“ werd veelal het systeem van prestatie-toeslagen toegepast. Nu het gewenste resultaat bereikt is, sluiten de gediensstige vakverenigingen nieuwe collectieve arbeidscontracten, waarbij de prestatie-toeslagen vervallen. De textielarbeiders in Tilburg en Enschede reageerden hierop met het werk neer te leggen, maar hebben er niet veel aan kunnen veranderen. En staken de arbeiders van de meelfabriek Holland niet reeds 6 maanden, omdat ze meenden recht te hebben op prestatie-toeslag?

De methode, die hier toegepast wordt, is de arbeiders welbekend. In het verleden liet iedere particuliere ondernemer de arbeiders een extraatje verdienen, als hij daarmee het arbeidstempo kon opjagen, en hij nam het weer af, als het ver-

hoogde tempo gewoonte was geworden. De regering doet nu hetzelfde, maar ze maakt het tot een systeem en past het toe voor alle bedrijven tegelijk. De praktijken van de ondernemers van vroeger zijn nu tot wet geworden en er is een bijzonder bureaucratisch apparaat ingesteld, dat er op moet toezien, dat er naar gehandeld wordt. Politie en rechterlijke macht staan klaar om er de nodige druk achter te zetten.

Het doet er weinig toe, hoe deze nieuwe toestand is gekomen, al beweren boze tongen dat hij van de nazies is afgekeken. Maar wel is het van belang, te zien, hoe de arbeiders die toestand aanvaarden als of het de gewoonste zaak van de wereld is, maar dat de werkelijke betekenis er van nog niet tot hen doorgedrongen is. Immers, het verzet tegen loonkortingen enz. op last van de regering, is nog precies zo, als of deze gedaan werden door de particuliere ondernemer. Men geeft de zaak in handen van de vakbond, en aangezien de Unie-bonden zelf in het regeringsapparaat zitten, wordt de E.V.C. geroepen om te onderhandelen. Zelfs als het in het een of het andere bedrijf tot een staking komt, roept men toch weer de hulp van de vakbonden in, om het conflict te beëindigen. Het verzet beweegt zich zo voortdurend in de tovercirkel van het leidende apparaat; het is niets meer dan het steigeren van een paard, dat bedwongen wordt, door de teugel strakker aan te halen.

Er is maar een weg om de cirkel te verbreken, namelijk door het arbeidersverzet aan de beïnvloeding door en leiding van de vakverenigingen te onttrekken. Het arbeidersverzet, dat meestal door stakingen onder eigen, gekozen leiding begint, maar dan de hulp van bemiddelaars nodig heeft om, tot een zogenaamd accoord te komen, moet zelfstandig blijven. En dat kan alleen als begre-

pen wordt, dat wij in een andere tijd leven dan 20, 30 jaar geleden.

De Franse arbeiders hebben een paar maanden geleden een grootse strijd tegen hun regering gevoerd. — noodgedwongen, want de loon- en prijspolitiek der regering ging zo ver, dat er letterlijk honger geleden werd, terwijl toch de arbeiders volop aan het werk waren. Maar deze massale stakingen, waaraan miljoenen hebben deelgenomen, en waardoor de regering gedwongen werd de loonstop-wetten voor een bepaalde tijd buiten werking te stellen, bracht toch geen overwinning voor de arbeiders. De regering bleef meester van de situatie, want de arbeiders gingen weer aan het werk zonder een eigen machtsorganisatie in het leven te hebben geroepen, die hen tot een geheel verbindt. Alleen wanneer de arbeiders door zelforganisatie voortdurend als een geheel kunnen optreden, winnen zij ook zelfvertrouwen en morele kracht om met deze organisatie de strijd tegen de heersende machten aan te binden en daarvoor al hun krachten in te zetten.

Dit is de grote les, die ook de Nederlandse arbeiders uit de Franse massabeweging moeten leren, die zij bovendien elke keer opnieuw door hun eigen strijd bevestigd zien. De eigen zelfstandige machtsorganisatie moet er komen, of zij worden telkens opnieuw terug geworpen. Alle kleine en grote, ja zelfs algemene stakingen brengen geen wezenlijke verandering in de toestand der arbeidersklasse, zolang zij niet als een gesloten machtsformatie tegenover de, door de regeringen tot een geheel verbonden heersende klasse kan optreden. En als dit eenmaal tot een vaste overtuiging is geworden, moeten ook de wegen gevonden worden om er toe te komen.

In de maatschappelijke ontwikkeling is de wil om iets tot stand te brengen een grote stuwende factor. Alle krachten die in de mens zijn en die hij in beweging kan brengen, worden er door op één doel gericht. Aan deze wil heeft het tot nu in de voortdurend herhaalde aanlopen tot zelfstandige klassebeweging ontbroken. Hij moet er komen, want dan